

Za posledních 20 let došlo k dramatickému zeštíhlení Československé a následně již České armády. Její dnešní početní stavy a vybavení je jen zlomkem velikosti z poloviny 90. let. Zeštíhlení bylo třeba, ale horší je již hledání odpovědi na otázku, jaká velikost AČR je správná a konečná a co se od ní celku čeká. To bohužel nikdo neví, a neví to ani samotná armáda. V tuto chvíli nemá armáda schválenou koncepci, ze které by bylo jasné, kam armáda směřuje, zda je to vševojsková armáda, specializovaná armáda, expediční sbor na mise, nebo co vlastně. Nikdo to neví, proto zatím tolik nebolí propouštět, rušit odbornosti, útvary a techniku a opticky šetřit. Naopak, prodává se to jako státotvorná činnost zachraňující rozpočet případně platy učitelů.

Častý argument je, že jsme součástí NATO, které se o naši bezpečnost postará. Dále, že současná situace v Evropě nenaznačuje žádné vojenské nebezpečí, takže armáda je vlastně přepych a stačilo by pár jednotek na předvádění v misích, což je zase prezentováno jako závazek k NATO.

Domnívám se, že primárním účelem Armády České republiky je v tomto pořadí:

1. obrana českého území, potažmo státu vůči vnějšímu nebezpečí
2. pomoc při živelných katastrofách
3. Až poté účast v misích.

Bod 1 již česká armáda prakticky není schopna plnit, politici tuto neschopnost zastírají právě členstvím v NATO. Ale připomeňme si, že NATO je organizace primárně vytvořená za účelem kolektivní obrany. Každý člen má proto povinnost 2% HDP do své obrany investovat. Současná investice do české obrany je kolem 1,5% HDP a stále klesá. Je vidět, jak vážně bereme své závazky.

Naše reprezentace počítá s tím, že jiné státy, konkrétně USA, nám obranu zajistí na oplátku za naši loyaltitu. Jenže teď tu NATO je, za pár let být nemusí a vybudovat armádu znovu je neskutečně drahé a pomalé. O to snadněji se teď vše ničí. A na účasti na misích, o jejichž přínosu si můžeme myslet své, se sbírají politické body. Schopnosti armády jako celku ale stále klesají.

Na současnou situaci pamatuje nesmrtelný citát „**Země, která nechce živit svoji armádu, bude živit armádu cizí**“. A opravdu, najděte stát, který armádu nemá, nebo si nenechává za obranu platit. Nevím o takovém. Svět zkrátka není tak úplně růžové místo a obrana není zadarmo.

Nedávno proběhla tiskem informace, že se zvažuje zrušení vrtulníkového letectva, čímž by se ušetřily údajně 2 miliardy. Ruší se samostatné záchranné prapory, kde se ušetří cca 20 milionů a armáda bude méně schopna plnit výše zmíněný bod 2, ale na druhé straně se kupují předražené dopravní letadla CASA, auta Dingo a Iveco, vše pořízené ve jménu zahraničních misí.

Nyní bude diskutován osud nadzvukového letectva. Bude, či nebude? Pokud bude, budou pokračovat Gripeny, nebo se udělá nová, jistě „čistá a nepředražená“, soutěž? Od politiků nyní vane vítr spíše nadzvukové letectvo nemít a platit za ochranu vzdušného prostoru jiným státům. Ochrana, dá-li se to pak tak vůbec nazvat, rozhodně nebude zadarmo.

A jaká finanční úspora bude stát tento stát ztrátu části suverenity? Jaká je vlastně role státu a jaké služby má občanům poskytovat, když na obranu rezignuje? A na co rezignuje příště?

{jcomments on}